

SEK 50-jara - ĉu jam?

 Vanja Radovanović
 Josip Pleadin

“SEK iĝos 50-jara – ĉu jam?”, tiu demando venis al mia kapo antaŭ 2 jaroj, kiam SEK-anoj komencis prepari la jubileon. Vere mirinda afero, pensis mi. En la jaro 1986 kiam mi partoprenis porkomencantan kurson kaj iĝis membro de la klubo, SEK ankoraŭ estis “junulo”, nur 29-jara. Kaj nun ĝi jam festas duonjarcentan jubileon! Rapide kalkulante mi konstatis, ke SEK kaj mi kunas jam 21 jarojn ... do, preskaŭ duonon de mia ĝisnuna vivo. Kaj SEK estas tre grava fakto en mia vivo: mian edzinon mi ekkonis en la klubo, plej multo el miaj/niaj nunaj amikoj estas SEK-devenaj, kun SEK-anoj mi unuafoje vojaĝis eksterlanden en mia vivo, festis mian diplomon, naskiĝon de la infanoj. Kaj SEK ne influis tiel forte nur mian vivon, sed ankaŭ la vivojn de multaj aliaj

homoj. Jes, la graveco de SEK estas ankaŭ en la fakto, ke ĝi estas unu el la plej fortaj fontoj de zagrebaj kaj kroataj esperantistoj, ke la membroj de SEK fondis PIF-on, IKS-on kaj Urban festivalon ... sed al multaj anoj de SEK la klubo kaj ĝiaj membroj estis iusenca “vivlernejo”, en kiu multaj el ili realigis aferojn kiujn alimaniere certe ili ne farus. Ekde foraj vojaĝoj kaj lokaj semajnfinaj ekskursoj ĝis internaciaj amspertoj, teatrumado, instruado, verkado por gazetoj ... multon oni povis fari kaj lerni en kaj pere de SEK. Eĉ tiuj “tedaj” administraj taskoj per kiuj okupiĝis prezidantoj kaj sekretarioj donis al ili certan vivsperton uzeblan en la posta vivo. Laŭ mi, tiaj “survojaĝaj” spertoj, ne ĉiam rilataj al Esperanto, estas tre gravaj por junaj homoj ... ne nur pro la fakto, ke ili pliriĝis la vivojn de multaj

SUR LA FOTOJ:

1) Diversgeneraciaj prezidantoj de Studenta Esperanto-Klubo en Zagrebo sur la festa podio en Eŭropa Domo; 2) Festparolis la unua prezidanto de SEK Vjekoslav Morankić; 3) Kaja Farszky gvidis la publikan prezenton, interalie sur la scenejo de la ĉefa zagreba placo dum koncerto de Jomo (4).

junuloj, malfermis multajn pordojn por ili, sed ankaŭ pro tio, ĉar tiamaniere la kono pri Esperanto estis disvastigita tra tuta Zagrebo kaj Kroatio. En Kroatio mi neniam renkontis ajnan personon kiu aŭdis nenion pri Esperanto ... kaj dum mia 6-jara vivo en Aŭstrio estis tute male, pli multnombraj estis tiuj kiuj eĉ la vorton "Esperanto" ne konis. Dum la 80-jaroj preskaŭ ĉiu bone edukita persono renkontita ie ajn en Zagrebo havis iun gepatron, parencon, najbaron aŭ amikon, kiu iam ajn faris almenaŭ porkomercantan aŭ semajnfinan kurson kaj estis membro de la klubo almenaŭ jaron aŭ du.

Ĉiam estas malfacile skribi tekstojn por tiusenaj jubileo – oni povas aŭ ĉiumaniere laŭdi la jubileanton (vidu supre!) aŭ iel statistike pritrakti la aferon kaj doni listojn de prezidantoj, membronombron, listigi homojn kiuj gvidis kursojn ... aŭ simple tra siaj personaj spertoj doni la etoson en iu certa tempo de la jubileanta vivo. Mi decidis fari la trian (espebrele iu alia pritraktos ankaŭ la statistikan parton!), montris la klubon dum jaroj tra miaj personaj spertoj. Ni eku, do ...

Jaro 1985

Tiam mi ankoraŭ ne estis membro de SEK, sed mi ja konis kelkajn klubanojn. Du miaj fakultataj koleginoj aktivis en ĝi kaj estis membroj de la Drama grupo. Ili invitis min veni al sia prezentaĵo kaj poste mi ekkonis ankaŭ aliajn membrojn de la grupo. Tiam mi estis studento de la dua jaro, ankoraŭ ne okupiĝis pri ajna alia afero krom studado kaj fojfoje iu montmigranta ekskurseto, kaj ĉiuj tiuj homoj aspektis al mi tre strange. Ili preparadis teatraĵojn, kio ŝajne estis amuza afero ĉar ĉiuj multe ridis, ŝercis, amindumis ... ili ankaŭ planis prezenti ĝin en Francio kaj Belgio, kaj tiutempe la ideo al mi sonis kiel nun ekspedicio al Antarkto. Stranguloj, pensis mi, eĉ mi timis iomete vidante tiel komunikemajn kaj direktajn homojn. Sed, la semo kaj scivolemo jam estis en mi ...

Jaro 1986

... kaj en aŭtuno 1986 mi parto-

prenis komercantan kurson. La tuta grupo komence havis eĉ 65 homojn. Oni duonigis nin en du grupojn kaj fine pli ol 20 restis en la klubo. La etoso estis gaja, la klubejo en Amruŝeva strato ĉiam plena, vendrede okazis regulaj prelejoj, homoj parolis pri aranĝoj, ekskursoj ... ĉio kaj ĉiu estis plena da entuziasmo. Nur, mi ankoraŭ ne sentis min kiel membro de tiu granda gaja amaso, ankoraŭ mi ne estis sufiĉe malfermita por akcepti tion kaj mi ne sciis kion fari kun la novlernita lingvo kaj kun novaj konatoj. Tiu vogleco, malfermeo kaj vivguo de SEKanoj estis mirinda, ili foje aspektis al mi kiel eksterteruloj komparante ilin kun pigraj "averaĝuloj". Sed, mi ankoraŭ ne estis preta akcepti kaj intense ĝui tian vivon, kaj iom post iom mi ĉiam pli kaj pli malofte venadis al la klubejo, sed ...

Jaro 1987

... komence de la jaro iu demandis min ĉu mi deziras iĝi membro de la Drama grupo. "Mi? Kial? Mi neniam ...", mi provis respondi. Sed la kunparolanto esti pli rapida kaj pli laŭta: "Ne zorgu, vi povas tion, ni helpas al vi, vi vidos, estos amuze kaj vi faros ion novan en via vivo. Post 4 monatoj ni vojaĝos al Berlino kaj poste ni partoprenos IJK-on en Krakovo ...". Iel oni konvinkis min kunlabori, sed tiu promesita vojaĝo estis ankoraŭ sciencfikcia romano por mi, mi tute ne planis tien vojaĝi, eĉ mi pretintus rifuzi se iu hazarde ofertus al mi kunvojaĝi. Kaj, jes, oni ofertis al mi tion. Kaj mi devis nepre iri, diris ili, unu el la rolantoj ne povis vojaĝi, eĉ mono por subteni min aperis de iu sekreta kluba fondaĵo ... kaj mi ne plu povis diri "ne" kvankam mi ankoraŭ demandis min mem "Ĉu mi vere iru aŭ estas tamen pli bone resti hejme kaj ne riski tian vojaĝon?", vojaĝon al foraj landoj, tiam ankoraŭ malfermitaj kaj malantaŭ la "fera kurteno". Unue mi ne povis dormi, ĉar mi pensis kiel eviti la vojaĝon, poste mi ne povis dormi ĉar mi pensis kion mi devas paki por la vojaĝo kaj, fine, mi ne povis dormi pro simpla ekscitiĝo, parte kun bonaj pensoj, parte kun iom da timo. La vojaĝo ekis, pri ĝi mi povus rakonti dum horoj kaj pleniĝi

20 paĝojn da teksto ... Iam, malfrue vespere de la unua tago, starante apud aŭtoŝoseo ie en Ĉehio kaj ankoraŭ ne sciante kie ni tiunokte dormos, mi sentis min tre bone kaj pensis: "Vidu, tamen tiu estas amuzo!". Poste mi neniam plu en mia vivo dubis ĉu vojaĝi ien ajn – simple mi ekvojaĝis kaj ĝuis.

La tuta vojaĝo estis granda sukceso (nur aktoradon mi ne tre emis, speciale tiun dum IJK kiam spertis nin preskaŭ 1000 homoj en grandega sporta halo), ekde vizito al tiama orienta Berlino ĝis unuaj internaciaj simpatioj kaj amoj. Iam, babilante samtempe kun iu rusoj, lia amiko el Cinio kaj iu slovenino, ankaŭ Esperanto ricevis iun sencon kiun mi ne vidis dum kursaj lecionoj. Revenante hejmen mi sentis min kiel vera membro de la Drama grupo kaj la klubo. Kaj tiam iu proponis ...

Jaro 1988

... ke mi helpu ĉe organizado de IJK en Zagrebo, eĉ kiel gvidanto de la faka programo. Granda entuziasmo regis en la klubo, multaj homoj kunlaboris en tiu ondo da entuziasmo kiu okupis ĉiujn ... jes, ne ĉiam estis facile, pluraj miaj ideoj kaj ideoj de aliaj SEK-anoj malaperis aŭ fine ne realigis, ni ĉiuj estis tre laĉaj post la kongreso ... sed la kongreso estis tre bona, kun bonega etoso kaj centoj da homoj el la tuta mondo ... kaj la entuziasmo nia kaj ilia estis nekredibla, ni ĉiuj havis la impreson, ke ni faris tre bonan aferon. Post tiu kongresa semajno mi ne plu sciis normale vivi, ripozis pli longe ol 2 minutoj je unu loko aŭ esti sola almenaŭ duonon da horo ... kaj kion nun mi kaj ni ĉiuj faru? Kiun celon ni havu post kiam ni faris tiel grandan laboron?

Jaro 1989

Plejmulto da homoj tamen restis en la klubo kaj ne perdis en tiu postkongresa "trankviliĝo", la etoso en la klubo estis daŭre bona ... kaj ideala por semajnfinaj montmigraj ekskursoj, ni ja ne plu povis vivi sen iu komuna agado. Kaj ni ekskursis amase kaj tre ofte, ĉiun semajnfino ... kaj iel mi iĝis la ĉefa organizanto. Eĉ iu starigis

min kiel estron de la ekskurso sekio. Kompreneble, nur tiamaj SIZ kaj USIZ kiuj financis la klubon interesiĝis pri la sekcioj kaj postenoj, sed la ekskursojn mi tamen tre ofte organizis. Kaj baldaŭ iu proponis al mi, ke mi estu prezidanto de la klubo. "Ne ŝercu", diris mi, "mi ne povas tion fari." Kaj aliaj respondis "Ne zorgu, vi povas tion, ni helpos al vi, vi vidos, estos amuze kaj vi faros ion novan en via vivo." Kaj mi iĝis prezidanto. Tiujare mi partoprenis IJK-on en Kerkrade (jam la trian!), biciklis kun BEMI-anoj tra tuta Germanio, denove kunlaboris en la Drama grupo kaj aktoritis antaŭ centoj da homoj ... mi spiris la vivon per plenaj pulmoj, samkiel la plejmulto da SEK-anoj tiam, pli frue kaj pli malfrue.

Jaro 1990

Pri mia prezidanta jaro mi ne volas multe skribi. Neniu tre bona aŭ malbona okazis, la klubo bone funkciis kvankam ĝi faris nenian grandan paŝon en disvastigo de Esperanto aŭ plifortigo de la zagreba kulturo. Post unu jaro mi iĝis sekretario kaj "ĝuis" paperajn taskojn kaj administradan laboron. Ial la ĝenerala entuziasmo en la klubo malkreskis. Malpli da homoj venadis al kursoj, malpli al klubaj programoj ... la ejo estis daŭre plena, sed nun oni jam povis tute bone spiri tie kompare kun la antaŭa tempo. Jes, la malbonodoro de la milito jam ŝvebis en la aero ...

Jaro 1991

Komenciĝis la milito kaj la tuta aktivado iel malintensiĝis. Eĉ la ejon en Amruševa ni devos forlasi, pri kio daŭre cirkulis onidiroj, sed, feliĉe, tio ankoraŭ ne okazis en tiu tempo. SEK-anoj iĝis malpli laŭtaj, malpli viglaj, pli fermitaj ... neniu sciis kien gvidos nin la estonteco kaj neniu kuraĝis fari grandajn planojn.

Jaro 1992

La krizo en la klubo daŭre regis, kaj ne nur en la klubo, sed ĝenerale, en la tuta socio. La milito iĝis parto de ĉies vivo kaj

neniu multe pensis pri aferoj kiaj estis Esperanto, kulturo kaj vivĝuo. Estis grave vivi kaj esti sekura.

Jaro 1993

La plej malbela parto de la milito jam estis malantaŭ ni, sed la postmilita etoso ankaŭ ne estis favora al Esperanto. "Ĉu oni povas ion perlabori per ĝi?", estis la plej ofta demando. Kaj la respondo "Jes, vivspertojn, amikojn, konon de aliaj landoj kaj homoj" - ne estis tiu kiun plej granda parto da junuloj deziras aŭdi. "Mono" estis la magia vorto, sed ĝn SEK ne povis oferti. La monsituaĵo de la klubo malboniĝis, ĉesis pli-malpli konstanta alfluo de ŝtata kaj urba mono en la kason de SEK, kaj neniu sciis kion fari por ŝanĝi tion.

Ankaŭ mi persone ne povis vivi plu nur per entuziasmo kaj havinte 30 jarojn, mi ne plu povis/emis vivi kun miaj gepatroj, sed mi/ni ne havis sufiĉe da mono por iel ajn solvi tiun problemon. Fine mi trovis iun solvon, kiun kaj mi kaj miaj gepatroj devis akcepti

- mi eklaboris eksterlande, en Aŭstrio. Mi forlasis la klubon, kiu tiam havis malcertan estontecon ...

Jaroj 1994-1999

Dum tiuj jaroj mi laboris en Vieno, ĝuste tiom for, ke mi povu ofte viziti Zagrebon semajnfine. Por mi ne estis granda problemo ekveturi el Vieno je 14h00 vendrede postatgmeze, por esti ĝustatempe en la klubejo por vespera programo. Venis novaj homoj, la aktivado denove intensiĝis, la klubo ne estis tiel plenplena kiel dum la 80-aj jaroj, sed novaj vizitaĵoj plenigis la ejon kaj la vigla etoso denove regis. Nova aranĝo, MIRO, estis lanĉita kun granda sukceso. Sekvis IJK en Rijeka post kiu, bedaŭrinde, "perdiĝis" la tuta generacio de SEK-anoj, laca pro tia aktivado kaj plena da aliaj vivplanoj. Denove venis la tempo por nova generacia ŝanĝo ...

Jaro 2000

Por mi ankaŭ venis la

PUBLIKE PRI LA JUBILEO

Dag Treer

La 7-an de decembro je la 9h45, prezidanto de SEK Dag Treer gastis en la elsendo de Radio Sljeme.

La 7-an de decembro je la 11h00 okazis ĵurnalista konferenco en la SEK-klubejo, kiun gvidis Tina Tišljar kaj Dag Treer.

La 7-an de decembro je la 21h00 en la unua programo de Kroata radio estis elsendita intervjuo kun Tina Tišljar, Dag Treer kaj Spomenka Štimec.

La 8-an de decembro en la tagĵurnalo "Vjesnik" aperis du artikoloj: pri la 50-jara jubileo de SEK, respektive intervjuo kun la sekretario de Kroata Esperanto-Ligo okaze de la jubileo.

La 10-an de decembro je la 8h45 en la televida elsendo "Dobro jutro Hrvatska" en la unua programo de Kroata televido gastis Kaja Farszky kaj franca kantisto-esperantisto, kiu kantis en Esperanto anoncis sian samvesperan koncerton sur Placo de banuso Jelačić.

Pri la jubileo aperis artikoloj ankaŭ en "Tempo", oficiala gazeto de KEL dufoje: en la numeroj 95 kaj 97.

La januara numero de "Esperanto revuo" de UEA sur la paĝoj 20 kaj 21 aperigis longan artikolon "La plej bela tago en la vivo" verkitan de Spomenka Štimec.

Konstantaj informoj estis akireblaj en la retpaĝaro de sek: www.sek.hr.

tempo por ŝanĝi la personan vivon – mi revenis al Zagrebo, edziĝis, naskiĝis mia filo ... kaj mi revenis al SEK, je ĝuo mia, tiu de mia edzino kaj la klubanoj. Kaj estis sufiĉe da laboro farennda: la Drama grupo estis revivigita, la aranĝo MKR estis transprenita de la aŭstra junularo, aperis la unua retpaĝo de SEK ... Malmulte da mono kaj malforta alfluo da novaj membroj estis daŭraj problemoj, sed la klubo sukcesis daŭrigis la aktivadon.

Jaro 2001

Por mi persone tiu jaro ankaŭ estis grava, ĉar kun la naskiĝo de mia filo mi demandis min ĉu denaske instrui Esperanton al li aŭ ne. Mi demandis aliajn kiuj jam faris tion kaj ili respondis "Ne zorgu, vi povas tion, ni helpas al vi, vi vidos, estos amuze kaj vi faros ion novan en via vivo". Kaj mi faris ankaŭ tiun paŝon ... kaj ekde la jaro 2001 SEK ricevis sian plej junan membron kaj foje plorantan vendredesperan vizitanton. Tiusence SEK-anoj ricevis ankaŭ novan aranĝon – Familian MKR-on.

Tamen tiujare la UK estis la plej granda evento por SEK-anoj. Multaj kunlaboris en la programo por "plenkreskuloj", pluraj ankaŭ en la junulara programo. Zagrebo denove brilis per verda fajro ... sed ankaŭ post la UK okazis la sama problemo, la klubanoj laĉiĝis kaj forlasis la klubon kaj iu forta kaj multnombra generacio ankoraŭ ne venis. Sed, la klubo travivis ankaŭ tion.

Jaro 2002-2004

Dum tiuj jaroj SEK festis sian 45-jariĝon. Estis bele vidi multajn konatajn vizaĝojn kiuj venis al la festo. Estis ankaŭ bela sperto kunlabori en la plej multe ludita teatraĵo en la tuta historio de la Drama grupo, "Instrukcioj por simpla vivo harmonie kun la naturo, parto la unua". La malbela sperto estis la translokiĝo el Amruŝeva strato al Mislavova ... Multaj opiniis, ke tiu translokiĝo mortigos SEK-on. Kvankam ankaŭ la nova ejo troviĝis urbocentre, la iamaj tri neforgeseblaj ĉambroj en Amruŝeva kun rigardo al la ĉefa placo estis neeviteblaj por ĉiuj SEK-anoj dum jardekoj. Dum ĉiu veno

al la urbocentro, oni povis viziti la klubon almenaŭ por 10 minutoj, por vidi kio novas, renkonti amikojn antaŭ ol iri keinejon, koncerton aŭ simple interŝanĝi klaĉojn antaŭ vespera kafevizito. Kaj la nova ejo postulis vere intence iri tien ... kaj la ejo estis pli malplena ol antaŭe.

Jaroj 2005-2006

Por mi persone tiuj jaroj donis nedeziritan, sed ankaŭ neeviteblan malproksimiĝon inter SEK kaj mi. Naskiĝis mia filino kaj evidentiĝis, ke ne estas facile fari multon dum libera tempo kun du infanoj. Ankaŭ niaj familiaj vizitoj al la klubo maloftiĝis ... Mi deziris kunorganizi la 50-jaran feston kaj havis plurajn ideojn, sed kun ĉiutagaj familiaj taskoj kaj pli forta premo venanta el mia laborejo, la libertempo simple malaperis kaj mi malgaje konstatis, ke mi ne povas fari multon. Sed, dank' al SEK-anoj kiuj travivis ĉiujn ŝanĝojn dum la lastaj jaroj - SEK tamen festis!

Jaro 2007

Jes, finfine venis la jubileo. SEK festis ĝin, per sukcesa prezentado de la Drama grupo, montmigra ekskurso kaj solena festo en la plenplena "E'ropa domo", kun sekva pli "familieca" festo en la klubejo. SEK denove montriĝis vigla kaj gaja, novaj vizaĝoj donis ankaŭ pli da aktivecoj, novajn ideojn kaj planojn ... jes, venis la tempo por nova ŝanĝo kaj nova generacio.

Jaro 2008

Ni vidos kion donos al SEK kaj mi persone tiu ĉi jaro, sed unu afero estas tutcerta – SEK daŭre vivos kaj progresos ... kaj espereble ankaŭ mi povos almenaŭ iomete helpi tion. Mi ne scias kiam venos la fino de mia aktivado en la klubo (restis nur 29 jaroj ĝis la momento kiam mi festos 50-jariĝon en SEK), sed mi certas, ke SEK festos sian 100-jariĝon ... Ne gravas kiel kaj kiu festos ĝin, sed mi estas konvinkita, ke tiu fonto da entuziasmo kaj aktivado daŭre pliriĉigos kaj la Esperantan movadon kaj la vivon de zagrebaj gejunuloj!

KIEL NI FESTIS?

 Kaja Farszky

La festo daŭris tri tagojn kaj preskaŭ 200 homoj, iamaj, nunaj kaj estontaj SEK-anoj, partoprenis ĝin.

La unuan tagon, la 8-an de decembro 2007 en Centar za kulturu Peŝčenica, estis ludita teatraĵo "Galaksia kroziŝpo 'Ludoviko' en epizodo: La muro de la mallumo" de la fama Drama grupo de SEK, aŭtorita de Vanja Radovanović. Ĉeestis ĉirkaŭ 50 spektantoj. Laŭ diro de nia prezidanto Dag: "po unu homo por ĉiu klubajaro".

La duan tagon, la 9-an de decembro 2007, sekvis ekskurso al montkabano "Hunjka" en Medvednica. Ĝin partoprenis 26 homoj. La vetero belegis kaj ni ĉiuj sufiĉe fortis por la montgrimpado kaj post 2 horoj kaj duono ni atingis nian celon. En la montkabano nin amuzigis Neven Mrzlečki per sia ludado kaj kantado.

La lasta tago, la 10-a de decembro 2007, plenis je programoj:

Matene gastis en TV-elsendo "Dobro jutro, Hrvatska" Kaja Farszky kaj la franca muzikisto Jomo. Ili parolis pri Esperanto kaj kvindekjariĝo de SEK. Jomo per sia ludado kaj kantado anoncis kaj invitis la spektantojn al vespera koncerto, kiu okazis je la 19h30 sur la ĉefa placo. Li kantis plurlingve kaj brile informis pri Esperanto.

Post la ĉefplaca koncerto ĉirkaŭ 150 iamaj membroj kolektiĝis en *Eŭropa Domo* por ĝui kuneŝtadon, aŭdi pri la klubo vivo kaj spekti la DVD-filmon pri la historio de SEK, kiun kreis Krno Tišljär. Festparolis Vjekoslav Morankić, Zlatko Tišljär, Ivan Špoljarec, Ankica Jagnjić, Vanja Radovanović kaj Mea Bombardelli. Tra la programo gvidis nin Tina Tišljär kaj Dag Treer.

Dankon al ĉiuj kiuj helpis al ni organizi la feston. Dankon ankaŭ al ĉiuj kiuj venis kaj ĝojis kune kun ni!